

loven flere Løsteparagraffer, den om Offentlighed og Mundtlighed i Retsplejen, den om, at Kirkens Forfatning skal ordnes ved Lov, og endnu flere, og de staa alle uopfyldte, saa det forekommer mig ikke, at vi netop med Hensyn til denne Sag ere saa særlig slet stillede, som den ærede Lands-tingsmand sagde. Ganske vist kan det nok siges, at Grundlovens Bnd ikke er slet fuld- fyldt, naar der staaer, at der skal være om- trent 1 Folketingsmedlem for hver 16,000 Indbyggere, og der nu kun er 1 Folketings- mand for hver 20,000, og naturligvis er dette ikke korrekt, men saa meget fore- kommer det mig dog heller ikke at være. Der staaer ikke i Grundloven, at hver Valg- kreds absolut skal have 16,000 Indbyggere og ikke flere, og det har heller ikke nogen Sinde været saaledes forstaaet, ikke en Gang af Grundlovens oprindelige Gi- vere. De afbege meget stærkt fra Reglen om, at Distrikterne skulde være lige store. De forstod det slet ikke saaledes, hvad jeg siden skal tillade mig, at paavise. — Jeg vil nu sige, at jeg tror, at det nuværende Tidspunkt er et særdeles uhel- digt Tidspunkt til at saa dette Lovforslag ophøjet til Lov. Uagtet det har været be- handlet saa tit og saa længe, tillader jeg mig at tro, at Tiden til dets Vedtagelse slet ikke endnu er moden. Vi leve som be- kendt i den politiske Kamp og de politiske Konflikter endnu, hvor nær Udsigten er til at komme ud deraf, skal jeg ikke have nogen Mening om. Jeg vil da spørge det høje Ting og det ærede Ministerium, som for Næsten ikke er begejstret for Lovforslaget — det udtales udrykkelig i Motiverne, at Ministeriet har den Opfattelse, at det egent- lig er meget uheldigt at saa et saa stort Antal Folketingsmænd — om man egentlig ret vel kan tænke sig, dersom vi nu fik dette Forslag ophøjet til Lov i Djeblikket eller i alt Fald i en nær Fremtid, at have et Folketing med et Medlemsantal paa 137. Af de ny tilkommende ville de fleste være ny Medlemmer; jeg kan i alt Fald ikke antage, at der vil komme mange ind som Medlemmer af dem, der tidligere have del- taget i Lovarbejdet, og jeg vil da spørge, om man tror, at et saadant Folketing vil være skiftet til at hjælpe os ud af den politiske Konflikt. Jeg tror, at det snarere vil hjælpe os dybere og dybere ind i den. I saa Henseende tror jeg altsaa, at Lovfor- slagets Ophøjelse til Lov nu vil være meget uheldig, og jeg mener, at Tiden til en saa- dan Lov først vil være kommen, naar vi ere ude af Konflikten og have naaet til en Forstaaelse af Grundloven. Da kunne vi

rette paa det Forhold, der her er Tale om. — Men ogsaa af andre Grunde synes jeg, at Djeblikket er uheldigt. Der tales fra alle Sider om, at vi maa spare, og det er vist meget nødvendigt. Men tror man, at det vil hjælpe til Beparelse, at Folketingsmændenes Antal forøges med 35? Ganske vist er den direkte Udgift ikke nogen forfærdelig stor Sum — om end den natur- ligvis ogsaa maa tages med i Betragtning — og det er heller ikke derpaa, jeg lægger Vægten. Hovedvægten hviler paa, at Lov- givningsarbejdet derved vil blive besvær- ligere. Selv om vi fik nogenlunde regel- mæssige Tilstande, vilde Lovarbejdet blive besværligere, og hver enkelt Lov vilde, set fra dette Synspunkt, blive kostbarere endnu. Tidspunktet er altsaa økonomisk set ikke hel- digt valgt.

Nu kan man jo spørge: Hvad vil du, at der skal gøres? Skulle vi lade denne Tilstand bestaa, kunne vi lade nogle Folke- tingskredse have 140,000 Indbyggere og andre Kredse kun 12—13,000? Er dette en forsvarlig Tilstand? Jeg mener naturligvis ogsaa, at det ikke er forsvarligt at lade denne Tilstand bestaa i Længden, og at noget maa der gøres. Men der er jo forskellige Veje at gaa. Vi gaa ikke den Vej, Traditionen anviser, hvis vi vedtage dette Lovforslag. Det er jo ærede Medlemmer bekendt, at i Traditionens Land vil det være at forhøje Forholdstallet fra 1: 16,000 som det nu er, til 1: 25,000 f. Eks., og det vilde hjælpe til, at vi kunde lade Landkredsene bestaa over hele Landet. Der vilde da kun komme en Omdeling i Kjøbenhavn, det vilde være det hele. Jeg er ikke blind for, at dette vilde kræve en Grundlovsforandring, og derfor siger jeg ogsaa: Lad os først gaa til denne Sag, naar vi have faaet rolige Tilstande i Landet. — Der er ogsaa en anden Vej at gaa — jeg vil hverken udtale mig for eller imod Rigtigheden af at for- høje Forholdstallet — nemlig at man kunde samle et større Antal Vælgere i Overøvrig- hedskredsene, og at Folketingsmændene saa bleve valgte efter Forholdstalsvalgmaaden. Det er muligt, at der ogsaa dertil vilde kræves en Grundlovsforandring — det skal jeg ikke komme ind paa — men paa den Maade kunde i ethvert Tilfælde Antallet af Folketingets Medlemmer blive nogenlunde konstant. Men som sagt, jeg mener, at Tiden til disse Overvejelser først er kommen, naar den politiske Konflikt er løst.

Hvad selve det Forslag angaar, som her ligger for, finder jeg, at det i og for sig er meget utilfredsstillende. Selv om jeg kunde gaa ind paa det Princip, at Folke-